la veu del camp català

1975 N°58 Preu 7 Ptas.

EDITORIAL

JUAN CARLOS ES LA CONTINUÏTAT FRANQUISTA

Mentre la vida del dictador s'apaga, Juan Carlos ha assumit dòcilment els poders de Cap d'Estat en funcions. Naturalment que aquest traspás no comportarà cap canvi substancial en la situació política i social del país. Continua actuant l'aparell repressiu feixista contra els demòcrates antifranquistes, els problemes exteriors estan vigents i resten igual: Sahara, relacions amb la Comunitat Econòmica Europea, l'index del cost de la vida s'ha disparat desaforadament, les bandes terroristes feixistes proliferen...

Juan Carlos, el futur Rei de la Monarquia del "Movimiento", està a les mans dels jerarques franquistes, dels ultres, per tal de continuar mantenint llurs privilegis escandalosos i controlar les institucions opressores que el Règim feixista ha creat. Es així, doncs, que ni la Monarquia del "Movimiento", ni cap altre poder imposat des de les altures, poden ésser considerats com una solució durable ni vàlida. Però és evident que la desaparició de Franco crearà condicions molt favorables per posar fi al Règim. Un acord general de tota l'oposició dels pobles d'Espanya oferirà al país una alternativa resposable que comporti un canvi democràtic: instauració a Madrid d'un Govern Provisional de Reconciliació i a Catalunya un Govern Provisional de la Generalitat, garantint a casa nostra la restitució dels drets i institucions compresos en l'Estatut d'Autonomia de 1.932.

La pagesia del camp català, que tant ha patit aquests anys els resultats de la funesta política anticamperola i antisocial del franquisme, no pot restar al marge del clam nacional a favor de l'amnistia inmediata, de les llibertats nacionals i democràtiques. !Cal que participem activament i plena en el canvi democràtic que ja s'aproxima!

Els greus problemes que ens aclaparen: vi, oli, avellana, arròs, fruita, ramaderia, etc., no poden trobar solució si no és en el marc d'una democràcia política i social. La tasca inmediata és, doncs, la de incorporar-nos d'antuvi a l'ofensiva de masses, indispensable per imposar el canvi democràtic, que tots desitgem.

Respecte a la forma de l'Estat i del Govern, sobre les reformes i transformacions de qualsevol altre tipus, seràn les Corts Constituients elegides pel poble, les que estatuiràn posteriorment en ús de la autoritat conferida pel sufragi lliure dels ciutadans.

!QUE LA DESAPARICIÓ DEL BOTXI FRANCO TORNI LA PARAULA AL POBLE!
!EXIGIM TOTS PLEGATS L'AMNISTIA, LA LLIBERTAT I LA DEMOCRÀCIA!

RUPTURA DE NEGOCIA-

CIONS ESPANYA-CEE

El Consell de Ministres de la Comunitat Econòmica Europea (CEE) ha trencat les negociacions amb l'Espanya franquista, com a conseqüència de la execució de cinc antifranquistes, lo qual ha aixecat a paisos i governs contra el Règim feixista de Franco.

El ministre de Comerç, senyor Cerón Ayuso, ha reaccionat afirmant que "el Mercado Común nos ha resuelto con esta decisión una gran papeleta"(sic), però lo que no ha explicat el per qué havia posat tant interès en les negociacions fins ara. Els camperols espanyols, que són els qui suportarán més durament les conseqüències d'aquesta mesura, ni altres sectors econòmics, no comparteixen, com és lògic, aquestes opinions. Ningú que no estigui trastocat pot alegrar-se de la suspensió. La crua realitat, per molt que s'emmascari, és que la C.E.E. ha donat una forta puntada de peu a l'Espanya franquista.

Vegem algunes dades: El 70% de l'exportació espanyola de productes agraris i alimentaris es concentra en la C.E.E. i Zona de Lliurecanvi. La exportació de fruita fresca, agris i no agris, absorbeix el 90%. La de hortalisses assoleix xifres similars. Per altre costat, les importacions procedents d'aquests països assoleixen tan sols un 22%. Mentre les exportacions agraries són vitals per a Espanya, car no existeix cap altre mercat que pugui absorbir-les, les importacions són quasi irrellevants, si hom exceptua la llet i llurs derivats.

Fins ara, exportem a Gran Bretanya, Dinamarca i Irlanda els productes del camp, gairebé sense drets d'Aduana. Si no es reprenen les negociacions, es corre el perill de que ens considerin com un "tercer país" i ens apliquin la tarifa aduanera exterior comú, amb lo qual els drets d'Aduanes que tendriem que pagar augmentarien considerablement. Amb això, es veurien en dificultats les nostres vendes, i a la vegada, millorarien enormement les avantatges relatives de Italia i França, per tal de col.locar en els esmentats paisos llurs produccions de fruites i hortalisses, al estar lliures de drets aranzelaris.

Hi ha també que considerar els perjudicis que sofriríem si es posessin en marxa els acords preferencials amb els paisos mediterranis, dels quals Espanya quedaría marginada. Així mateix, hom clou de fet, per ara, la possibilitat de que el nostre pais pogui formar part de la Zona de Lliurecanvi i, amb major motiu, que pogui aspirar a ser membre de ple dret de la C.E.E.

El problema és tant més greu, si considerem que en els nou primers mesos de 1975, hem importat productes agricoles per valor de 124.000 milions de ptes., un 20% més que en igual periode de 1974, i ja hem ultrapassat la importació agricola total del 1974. En canvi, les exportacions en Gener-Setembre de 1975 ascendeixent tan sols a 69.000 milions de ptes., amb un augment d'un 6,7% sobre iguals mesos del 1974. Si se intercalen nous obstacles a l'exportació agricola, el sector més competitiu de nostra economía cara a Europa, l'increment del dèficit comercial, ajuntat a la impossibilitat de col.locar els productes agricoles destinats al mercat interior, degut a la crisi económica, pot agreujar-se seriosament la situació dels camperols.

La solució del problema és polític La CEE no vol negociacions amb Espanya mentre subsisteixi el Règim actual, i és condició indispensable que s'estableixi un Règim democràtic.

L'OLI DE LES GARRIGUES

El ministre d'Agricultura, senyor Allende, el proppassat 22 de Setembre, amb motiu de la Fira Agrícola de Sant Miquel a Lleida, després de divagar amb molta poca solta i quelcom de demagogia, al ser encarat amb els greus problemes de les comarques lleidatanes, i concretament amb la qüestió de l'oli de Les Garrigues, es va limitar a manifestar que: "la propuesta para la concesión de la denominación de origen al aceite Borges está ya dispuesto para ser presentado al Gobierno"

D'aquesta manera defugia contestar la lletra que els presidents de les Germandats d'Albages, Cervià, Juncosa, Cogul i Granadella, entre altres, havien dirigit al president del Govern, concretant una petició en 4 punts:

1º) Que el contingent adicional de 10.000 Tm. concedit a l'exportació inclueixi la totalitat de les 5.000 Tm. d'oli tipus "Borges", sense limitació de temps.

2º) La concessió amb caràcter de urgència de la denominació d'origen per a aquests olis.

3º) Que el FORPPA es faci càrrec de les pèrdues que es puguin ocasionar per la intervenció en aquesta procedència.

4º) Ajudar a l'exportació en proporció als gravàmens que s'imposin a l'exterior sobre aquests olis. (Aquestes peticions subratllades amb l'amenaça de dimissió dels seus càrrecs)

Hem de remarcar la importància dels 4 punts, ja que des de el mes d'Agost passat la C.E.E. ha establert uns gravàmens diversos pel nostre oli, que començaren amb 17 ptes/kg.; coincideint amb que per fi el Govern va tenir que retirar, sota la pressió dels oliverers, les 9 ptes./kg. que l'Administració carregava, va baixar després a 6pts. va tornar pujar 18 ptes. i des de el 1º d'Octubre s'ha establert a 26 ptes./kg. !! I tot això agreujat, a més, amb la negativa de l'Administració a concedir noves llicències d'exportació de l'oli de Les Garrigues. Tots recordem la sonada assemblea de 3.000 olivarers, per tal de protestar contra les mesures arbitraries del Govern.

En termes generals, hom calcula en 50.000 Tm. el total de la producció anual, constituint un dels primers capitols del mercat espanyol d'exportació. Però de forma solapada s'ha anat desviant el consum de l'oli d'oliva vers altres grases vegetals: soja, girasol, cacauet... Actualment el consum d'aquestes grases vegetals, suposa més del 50%, o sigui que hom consum menys oli d'oliva que de les demés grases vegetals.

Per això avui l'oliverar s'estén arreu d'Espanya en menor extensió que fa 50 anys, la producció resta empantanada i els mercats es van perden poc a poc i dia a dia. Les mateixes normes "legals" restrictives del Règim, han fet que no s'aprofiti la demanda de l'exterior. Actualment ja no podem ocupar el primer lloc de potència productora i exportadora de oli del món, "gràcies" a la política rabiosament anticamperola i antipopular d'un Règim feixista que aixafa a la pagesia i al camp durant 36 anys.

¿Que cal fer? ¿Qué es pot fer? Nostra posició, la dels homes demòcrates i progressistes del camp català, està clarament exposada en la editorial del present número de "LA VEU", plenament conscients del moment crític i històric que estem vivint, i advertits que si volem podem influir en el nostre futur.

EL TREBALL A LES GERMANDATS

La preocupació dels camperols del camp de Tarragona va augmentant a mida que la campanya de l'avellana confirma les previsions pessimistes. Si considerem que l'avellana és la producció agraria fonamental d'aquesta comarca, la inquietud està més que justificada, car pot comportar serioses dificultats a les 18.000 famílies que viuen d'aquest fruit.

De aquí la importància de la convocatòria de reunions per a tractar del problema, com la ja celebrada a Tarragona amb assistència de 200 pagesos. Molts d'ells eren els nous càrrecs de Germandat, elegits recentment i precisament aquests foren els que jugaren el paper més actiu a l'assemblea.

La conclusió fonamental fou la petició d'una subvenció de 24 pessetes per quilo en gra, hagut compte del constant increment dels costos de producció.

Es de destacar la fermesa del plantejament, al elegir una comissió de tres homes representatius que anessin a exposar al FORPPA les reivindicacions. Així mateix és important el acord de convocatòria de noves reunions, per tal d'anar discutint el curs de les negociacions, en tant que permetrà l'adopció de les decisons necessaries per portar a terme la defensa de l'avellana i obtindre la justa remuneració pel treball invertit i cobrir els costos de producció.

Hem de ser conscients de que serà l'actitud d'atenció i vigilància a les negociacions lo que pressionarà per que aquestes es desenvulopin al nostre favor. Vegem com la raó ens assisteix: Som petits productors en la gran majoría. La nostra influència en l'actual Règim dictatorial i antidemocràtic tan sols la podrem obtindre per la vía de la pressió massiva de tots els camperols afectats. Recordem com l'actitud unitària dels cooperativistes del vi ha frenat les amenaçes d'embarg, per negar-se a la entrega vinica obligatoria, mentre no es pagui a preu de mercat.

Finalment, les deterioracions de les relacions amb el Mercat Comú ha empitjorat el panorama de l'exportació. L'avellana turca gaudeix d'un gravàmen més baix que la situa en posició més favorable que la nostra per a entrar a la C.E.E. Adhuc llurs costos són més baixos que els nostres.

L'avellana italiana no paga res i sobre el Govern italià la subvenciona. Aquests antecedents ens mostren de forma palesa les dificultats de nostra exportació, principalment per no tindre un Règim democràtic homologable als dels paisos de la resta d'Europa.

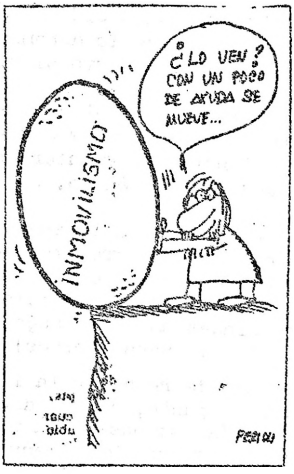

* * * *